

06 — PRAVA LJUBAV

Lepa kao tog jutra nisam bila ni na maturskoj ni na apsolventske zabavi. Ni za jedan poseban izlazak. Nikada. Svakako ne na dan svog venčanja, kad mi je crveni osip upozorenja nagrdio obraze i vrat. Tad sam se sakrila pod debelim slojem pudera, a na upaljene, od suza otečene kapke sam nalepila svilene trepavice i po njima posula svetlucavi prah.

Ali, čemu sve to, zašto? Da bih posle, u besu, cepala svadbene fotografije. Nisam mogla podneti to lažno, žalosno uvošteno lice. Ne više. Mada, bilo je i drugih razloga.

Maskiranje u braku slabo uspeva. Nama nije uspelo uopšte. Prljavštine su izlazile na videlo, ma kojim ih cvećem ja pokrivala, baš kao što ni sva grobljanska šminka ovog sveta, sve lepršave haljine na smrskanim udovima i naponi umetnički nastrojenih nekrofila iz pogrebnog preduzeća ne dovode u pitanje činjenicu da sam potpuno i neopozivo – mrtva.

Pogrebnikov šminker mi se vidno obradovao. Rekao je mom mužu nešto kao: *samo vi idite, prepustite mi je!* I on me je, bednik, prepustio. Smatrao je za dovoljno da tom nastranom tipu tutne novčanicu u apoenu po meri krivice koju je osećao, a ovaj mu se nije ni zahvalio. Odmah se prihvatio kutije sa bojama.

Za dva do tri časa se iz krvave kaše kostiju, koju su jedva pukili sa pločnika, rodila usnula vila, začarana lepotica od koje je princ bez poljupca utekao, divno namazana, ali trošna i savršeno nepotrebna stvar.

Majci se zavrtelo u glavi kad me je ugledala. Posrnula je, ispustila tašnu, a brat je u poslednjem trenu zadržao da ne udari glavom u kameni pod. Oboje su plakali.

I bednik je bio na rubu suza, ali se uzdržavao. Okrznuo me je sjajnim pogledom, iskrivio usta kao mala deca pre no što udare u plač i hitro izašao iz mrtvačnice.

Ljubavnica mu je, zato, bila smelija. Da, da, i ona je došla. Morala se uveriti da sam stvarno umrla. Stajala je po strani, daleko od odra kako i priliči. Ovo nije njen dan. Zna da ne može biti glavna zvezda

današnje predstave i ne pokušava da se nameće. Uvek je, za razliku od mene, umela da oceni gde joj je mesto. I bila je, opet za razliku od mene, pravi majstor prikrivanja.

Bliski ljudi se, napokon, isplakaše i odoše, a nas dve smo ostale same. Tek tad se drznula da me pogleda. Kružila je oko mog uzglavlja kao grabljivica. Ili kao da se pita hoće li će me tuš i rumenilo pogrebnikovog šminkera kakvom magijom vratiti među žive da još malo smetam. Kad je uzela da mi ispravlja nabore na haljini zažalih što su mi obe ruke polomljene i što više ništa, pa ni gnev, ne pokreće moje ledeno srce.

Skloni se, kurvo odvratna, vrištala sam bez glasa. Ne diraj me, gadosti! Gubi se, mrš, mrš!

Nisam očekivala da će me čuti, pa i nije me čula, sigurna sam. Za to je potrebno nešto više, veza kakvu imamo ti i ja. Ipak, ustuknula je, napravila čudnu grimasu i pokrila usne dlanovima.

Dobro, glupačo, ne cmizdri sad! Ima vremena, još ćeš ti plakati kad shavtiš koliko вреди ono za šta si se otimala! Nek' ti je prosto. Ja tebe ne krivim, ne želim ti zlo. Dosta ti je moj grozni muž. Ajde, ajde, ne ludiraj se! Čuvaj to što nosiš kad si već srećna da ga imaš...

Ja nisam mogla da imam dece. Mala greška prirode. Godinama sam se mučila, svašta pokušavala. Bolnice i banje. Jaki lekovi i još jači otrovi. Standardni i alternativni tretmani, maltene vradžbine. Više se i ne sećam gde sam bila ni šta sam sve radila. Lekari su mi se pod kožu zavukli, toliko su me ispitivali i sa svih strana zagledali da sam prevazišla ne samo stid, već i osećanje da sam išta osim aparata za stvaranje života – koji ne radi.

A onda me, odjednom, savladala praznina. Prekinula sam lečenja i usvojila psa.

Postala sam uvrnuta kučkarka koja ne pravi razliku između ljudi i životinja i razgovara sa svojim psom.

Želela sam, doduše, da usvojim dete, ali su životinjski mladunci kudikamo dostupniji, kao da je detetu bez roditelja lakše nego psu bez gazde. Što je još važnije, izgubila sam želju da sa njim, mojim mužem, gajim makar usvojeno dete.

„Zašto ti to toliko znači?“, pitao me je jednom.

Ni sama više ne znam: odakle tolika žudnja za nečim što nikad nisam imala? Biće da je to zbog praznine, mora da je od početka stajala između nas.

Znala sam za njegove ljubavnice: prvu, drugu, petu. I za ovu poslednju što je došla da me isprati. Prema svima sam bila jednako ravnodušna.

Mogla sam da odem, ali što da mu olakšam? Neka sam pronađe put. Prava ljubav uvek pronađe put... On ga je na kraju i pronašao tako mi je rakao da će dobiti dete.

Otvorila sam flašu starog konjaka, nazdravila mu. Smejala sam se i plakala. Rekla sam mu da mi se makne s očiju. Poslušao je, a ja sam se zaključala u stanu i pila. Pila sam celo popodne, do dna. Telefon je zvonio, a ja se nisam javljala. Lupali su mi na vrata, ali se nisam obazirala. A onda mi je ponestalo vazduha, pa sam otvorila prozor...

U neko doba dva snažna čoveka me premestiše u kovčeg. Nisu se potezali oko estetike.

„Polako, majmune!“, brecnuo se stariji. „Samo što ti se nije rasula, pazi malo, bre!“

„Tresnula je ona sa šestoga sprata i još je u komadu.“

„Neka u komadu ostane! Ajde, povuuciii!“

„Ej, pa ovo nije njen sanduk!“

„Zezaš?“

„Ni slučajno. Ovaj je za molera što je pao sa skele. Njen je skuplji, lakirani.“

„Dva spljeskana leša, jebote! Ja ih, vala, neću premeštati!“

Tako su mene, koja sam gotovo u svemu u životu omanula, sahranili u pogrešan grob.

Ležim na u raci iskopanoj za Lukić Dobrivoja, molera alkoholičara, koji je potegao više no što rad na visini dozvoljava i skončao slično kao ja.

Naše su sudbine, inače, u mnogome podudarne. Tokom sahrane sam shvatila da je i on bio nesrećnik i da nema previše onih kojima će nedostajati.

Ipak, razlikuje nas to što Dobrivoje nije imao psa. Utoliko je njemu hladnije u mojoj raci.

To sam shvatila čim sam čula tiho zavijanje i tvoje šape na sveže iskopanoj zemlji.

Još se, evo, stidim što sam sumnjala da ćeš doći kad znam da prava ljubav uvek pronalazi put!